

SAARLOOSWOLFHOND

Kraj pochodzenia: Holandia

Data publikacji obowiązującego wzorca: 22.01.1999

Użytkowanie: Wilczur Saarlosa nie był wyhodowany z myślą o określonej użytkowości. Ma jednak cechy, które czynią z niego oddanego i godnego zaufania psa do towarzystwa.

Klasyfikacja FCI: Grupa 1 - Psy pasterskie i zaganiające.
Seksja 1 - Psy pasterskie.
Próby pracy nie wymagane.

RYS HISTORYCZNY:

Leendert Saarloos (1884-1969) był miłośnikiem natury i psów. W jego przekonaniu psy stały się jednak zwierzętami zbyt uczyłowiczonym, postanowił więc przywrócić naturalne cechy swej ulubionej rasie - owczarkom niemieckim - aby stały się na powrót prawdziwymi psami pracującymi. W tym celu skojarzył owczarka niemieckiego o imieniu Gerard van der Fransenum, reprezentującemu klasyczny typ pruski, z wilczycą Fleuri, pochodzącą z syberyjskiego podgatunku wilka europejskiego (1932). Z kojarzeń suk mieszańców z ich własnym ojcem powstała wyjściowa populacja psów, w których żyłach płynęła jedna czwarta krwi wilczej. Z nich, na drodze ostrej selekcji, powstała nowa rasa, nazwana wilczurem europejskim.

Początkowo psy te sprawdzały się w pracy przewodników niewidomych, i taką właśnie użytkowość uznano za najwłaściwszą. Jednak z czasem, w miarę zwiększania się procentu krwi wilczej w populacji, odziedziczone po owczarku niemieckim cechy, predystynujące do tej pracy, zostały zagubione, i stało się jasne, że powstał pies o cechach zwierzęcia bliskiego naturze, ale bez predyspozycji do jakiegokolwiek pracy. Rasę uznano ostatecznie w roku 1975 i nazwano wilczurem Saarloosa, co było należnym hołdem, złożonym pamięci jej twórcy. Od tego czasu rasą tą zajmuje się Nederlandse Vereniging van Saarlooswolfhonden, który opracował niniejszy wzorzec.

WYGLĄD OGÓLNY:

Wilczur Saarloosa to pies mocnej budowy, którego wygląd (cechy budowy, ruch i szata) przypomina wilka. Ma harmonijną budowę, a choć kończyny jego są dosyć długie, to nie powinien wyglądać na wysokonóżnego. Wyraźny jest dymorfizm między poszczególnymi płciami.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość wilczura Saarloosa jest większa od jego wysokości. Proporcja długości mózgowcaszki do długości kufy wynosi 1 do 1.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Jest to pies żywego usposobienia, tryskający energią, z cechami niezależności i dumy. Posłuszny jest jedynie, gdy sam tego zechce; nie ma poddańczej natury. Swemu panu jest oddany i można na nim polegać w znacznym stopniu. Wobec obcych jest dosyć podejrzliwy i pełen rezerwy. Ta rezerwa i odziedziczona po wilku skłonność do salwowania się ucieczką w nieznannej sytuacji są typowymi cechami rasy, które powinny zostać zachowane. Każdy, kto ma do czynienia z wilczurem Saarloosa, musi mieć świadomość tych cech i odnieść się do nich ze zrozumieniem. Nagłe, wymuszone zbliżenie się do psa może wzbudzić w nim przemożną, nie dającą się opanować chęć ucieczki. Gdy nie jest ona możliwa, na przykład, gdy pies trzymany jest na smyczy, może zachowywać się nerwowo.

GŁOWA:

Powinna sprawiać wrażenie wilczej, a jej wielkość powinna harmonizować z wielkością tułowia. Oglądana z góry i z boku ma kształt klina. Charakterystyczna jest linia, którą tworzy kufa i dobrze rozwinięte łuki jarzmowe; jej to, oraz właściwemu kształtowi i pozycji oczu, głowa tego psa zawdzięcza pożądaną, wilczy wygląd.

Mózgowcaszka:

Czaszka: szeroka i płaska; nie powinna być jednak nadmiernie szeroka, gdyż głowa traci wówczas pożądaną kształt klina. Zarówno potylicą, jak i oczodół nie powinny być wyraźnie widoczne. Łuki brwiowe płynnie przechodzą w czaszkę.

Stop: przejście od czaszki do kufy jest lekko zaznaczone.

Trzewioczaszka:

Nos: trufła nosa jest mocno pigmentowana. Grzbiet nosa prosty.

Wargi: przylegające, nie obwisłe.

Szczęka: nie powinna sprawiać wrażenia zbyt masywnej w stosunku do czaszki, bo wówczas głowa traci wilczy kształt.

Żuchwa: nie przesadnie zarysowana.

Uzębienie: Mocne szczęki stykają się w zgryzie nożycowym, który może być bardzo ciasny.

Oczy: pożądane żółte, kształtu migdała. Osadzone nieco skośnie, ani okrągłe, ani wypukłe, z dobrze przylegającymi powiekami. Wyraz czujny, pełen rezerwy, ale nie nerwowy. Oczy są bardzo ważną cechą rasy, podkreślającą jej wilczy wygląd. Właściwy wyraz

może być osiągnięty tylko wtedy, gdy są jasne. W ocenie psa należy przykładać wielką uwagę do barwy, kształtu i prawidłowego osadzenia oczu. Z wiekiem jasna barwa oka może ściemnieć, ale zawsze powinno ono zachowywać żółtawy odcień; tendencja do odcieni brązu jest niepożądana. Oko ani oczodół nie powinny wystawać z czaszki, lecz być w nie dobrze wtopione; wyraźnie widoczny oczodół, mocno zaznaczone łuki brwiowe i stop są niepożądane.

Uszy: średniej wielkości, mięsiste, trójkątne, z zaokrąglonymi czubkami, owłosione wewnątrz. Osadzone na wysokości oczu, są bardzo ruchliwe i odzwierciedlają uczucia i emocje psa. Nie powinny być szpiczaste, ani zbyt wysoko osadzone. Z kolei uszy osadzone nisko zmieniają typowy wyraz głowy i są równie niepożądane.

SZYJA:

Sucha i dobrze umięśniona, bardzo płynnie przechodząca w linię grzbietu; równie płynna jest linia dolna szyi. Szyja bywa, zwłaszcza zimą, ozdobiona piękną grzywą. Skóra na szyi nie powinna być obfita. Dla psów tej rasy typowe jest trzymanie szyi i głowy w kłusie niemal zupełnie poziomo.

TUŁÓW:

Długość wilczura Saarloosa jest nieco większa od jego wysokości.

Grzbiet: prosty i mocny.

Żebra: normalnie wysklepione.

Klatka piersiowa: jej dolna, płynna linia sięga co najwyżej łokcia. Od przodu klatka i odległość między nogami są umiarkowanie szerokie. Zbyt potężna klatka piersiowa jest niepożądana, bo nie jest to budowa właściwa dla niezmordowanego kłusaka. Sylwetka powinna być raczej lekka i zdecydowanie wilcza.

Linia dolna: nieznacznie podkasana.

OGON:

Gruby, obficie owłosiony, sięgający co najmniej stawu skokowego. Sprawia wrażenie nisko osadzonego, co podkreślone jest jeszcze przez lekkie zagłębienie w miejscu, gdzie jest osadzony. Noszony jest w kształcie szabli lub niemal prosto. W pobudzeniu i w kłusie może być niesiony trochę wyżej.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Proste i dobrze umięśnione. Kościec niezbyt ciężki, na przekroju owalny. W zestawieniu z tułowiem wydają się dość lekkie.

Łopatki: dostatecznie szeroka i długa, normalnie ustawiona (pod kątem około 30 stopni do pionu).

Ramiona: tej samej długości, co łopatka; kąt między łopatką i ramieniem normalny, nie za głęboki.

Łokcie: dobrze przylegające do boków, ale nie wciśnięte. Właściwe wysklepienie żeber i prawidłowe ustawienie łopatki i ramienia powodują, że przednie nogi są umiarkowanie szeroko rozstawione.

Łapy: zajęcze, dobrze umięśnione i wysklepione, z mocnymi opuszkami. Dzięki nim i mocnemu, lekko nachylnemu śródrezczu, pies porusza się bardzo sprężysto. W postawie łapy mogą być zwrócone trochę na zewnątrz.

Kończyny tylne:

Miednica normalnie ustawiona, ale wydaje się bardziej nachylona z powodu nisko osadzonego ogona, co podkreślone jest jeszcze przez małe wgłębienie nasady. Kątowanie tyłu odpowiada kątowaniu frontu. Lekki ruch, tak charakterystyczny dla rasy, zależy w największym stopniu od odpowiedniego kątowania stawów kolanowych i skokowych; jakiegokolwiek nieprawidłowość są natychmiast widoczne w ruchu. Dopuszczalna postawa lekko iksowata.

Uda: normalnej długości i szerokości, dobrze umięśnione.

Stawy kolanowe: nieprzesadnie kątowane.

Stawy skokowe: umiarkowanie kątowane. Kości i mięśnie pozwalają na optymalną ruchomość stawu.

Śródstopia: dostatecznie długie, nie za krótkie, umiarkowanie nachylone.

Łapy: dobrze wykształcona i wysklepiona.

CHODY:

Wilczur Saarlosa jest niezmordowanym kłusakiem, który swoim tempem pokonywać może bez wysiłku znaczne dystanse. Pies ten właściwie nie męczy się kłusem, w czym przypomina wilka, Ruch jest bardzo lekki, inny od ruchu większości psów. Odpowiedni ruch zależy przede wszystkim od szczegółów budowy, a zwłaszcza od kątowania kończyn. W swobodnym kłusie pies niesie szyję i głowę nisko, niemal poziomo, i wtedy szczególnie widać klinowaty kształt głowy i osadzenie oczu. W typowym dla rasy, niezmordowanym kłusie krok nie jest długi, gdyż taki powodowałby znaczny wydatek energii i traciłby na lekkości.

OKRYWA WŁOSOWA:

Sierść: letnia znacznie różni się od zimowej. Ta ostatnia cechuje się obfitością podszerstka, który razem z włosiem okrywowym tworzy

gęstą szatę, pokrywającą całe ciało psa i tworzącym grzywę wokół szyi. Latem podszerstka jest mało, przeważa włos okrywy. Ilość podszerstka zmienia się w zależności od temperatury, ale powinno być go zawsze choć trochę. Ważne, by cały brzuch, wewnętrzne strony ud i moszna były porośnięte włosem.

Maść: Występują następujące umaszczenia:

- wilcza i dzicza w różnych odcieniach, od jasnego po ciemne,
- płowa i brązowa, zwana „bos” (leśna),
- od jasnokremowej do białej,
- pigmentacja nosa, powiek, warg i pazurów czarna u psów maści wilczej, dziczej i białej; u kremowych, płowych i brązowych powinna być czekoladowa. Sierść jest wyraźnie jaśniejsza na spodzie ciała, wewnętrznych stronach ud i końcach portek.
- u psów szarych, dzicznych, płowych i brązowych zewnętrzne strony kończyn są ciemne, ponadto występuje u nich ekspresyjna maska.

WZROST:

Wysokość w kłębie: bywa u tej rasy dość zmienna.

pies 65 - 75 cm

suka 60 - 70 cm

Dopuszczalne nieznaczne przekroczenie górnej granicy wzrostu.

WADY:

Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia.

Głowa:

- Oczy okrągłe lub wypukłe.
- Wyraźnie widoczne oczodoły, łuki brwiowe nie wtopione płynnie w czaszkę. Wada ta występuje zwykle razem z mocno zaznaczonym stopem i okrągłymi oczami.
- Uszy osadzone wysoko lub ostro zakończone.
- Uszy rozstawione na zewnątrz.

Tułów:

- Zbyt głęboki lub krótki.

Ogon:

- Zakręcony albo noszony nad grzbietem.

Kończyny:

- Zbyt ciężki kościec.

Okrywa włosowa:

- Barwy mało intensywne niepożądane.
- Ciemny nalot rozłożony tak, że tworzy siodło.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna lęklivość.
- Maść inna od wzorcowej.
- Jakakolwiek agresja.

Każdy pies, wykazujący deformacje budowy lub zaburzenia charakteru, powinien być zdyskwalifikowany.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.